רעש לבן

דניאל פלדהקר בבית האומנים תל אביב

דניאל פלדהקר מציגה מיצב site specific אשר תוכנן במיוחד לחלל התצוגה של בית האמנים בתל אביב. זהו מיצב ציורי שמבנהו בוחן את פעולתו של הציור על החלל והזמן. משחקי הראייה שהוא מייצר במרחב, הקובעים מה יירא קודם ומה אחר כך, יוצרים הפרעת ראייה, ומציבים בפני הצופה שאלות הנוגעות בשיבושים של הזמן בתוך המרחב.

בתערוכות קודמות של פלדהקר עמד המרחב האורבני במרכז תוך פרשנות והתייחסות לאמנות הרחוב והכנסתה אל המרחב הפרטי והאישי. התערוכה הנוכחית מתייחסת לסאון הקבוע המאפיין את לב העיר, שהוא רועש ומרגיע בעת ובעונה אחת. זהו רעש לבן. רחש הרקע המתמיד המלווה את חיינו, ומסייע לנו להתרכז ולהתמקד.

התערוכה האוורירית מצוירת ברובה על גבי יריעות שקופות המרחפות בחלל. העשויות מחומר שמבחינה אחת כמעט אין לו קיום, ומבחינה אחרת הוא אטום ובלתי חדיר. האובייקטים בחלל התערוכה מצטברים לכלל מיצב אחד. המאפשר לצופה להלך בתוכו כמו בתוך שכבות הצבע בציור. כך שההולך הופך בהליכתו לחלק מן הקומפוזיציה. חוויית התנועה הזו במרחב מגלמת גם את הניסיון לקשר בין עבודה אחת לרעותה, ולבחון את היחס בין כל דימוי לבין החלל כולו.

המצע השקוף חושף את תהליך העבודה. כמעט כמו ציור מהופך המגלה את צדו האחורי. הוא מסגיר את המתרחש מאחורי הקלעים של העבודה, ומציג את תהליך יצירתה. בניגוד לציור המסורתי. בעבודות אלה הכתם שנוצר ראשון הוא גם זה שיירא ראשון. היפוך זה מעלה את השאלה מהם פני השטח ומהו החלק האחורי של היצירה, ומעלה את התהייה מה צויר קודם ומה נוצר אחר כך.

הכתמים הקצביים והמופשטים, המורכבים ברובם משלושת צבעי היסוד, מתמקמים לצד גופים גיאומטריים התוחמים את העבודות ומתווים את מתאריהן. צורות גיאומטריות נוקשות אלה משדרות תחושות של דיחוף עמום דגש. המבקש לנסח או לקנות אחיזה בעולם החומק מכל הגדרה.

הפרישה של המיצב בחלל הופכת אותו למעין לבירינת שקוף. שלכאורה הוא פתוח ונגיש, אך בכל שלב הדרך בו עלולה להיחסם. יש משהו מהתל בתחושה הזו, שבה השקוף והאווירי יכול בן רגע להיאטם. מן הצד השני יש כאן משחק מחשבתי המנפץ את האשליה שלפיה יש אפשרות ליצור מחבוא שיהיה בטוח באמת.

עבודותיה של דניאל פלדהקר ניחנות במקצב מוזיקלי, והחיבור הצלילי בין מקטע אחד למשנהו יוצר פרטיטורה של שיווי משקל המאזן בין האובייקטים השקופים והדימויים החופשיים המצוירים עליהם. היצירות מקיימות ביניהן דיאלוג בין פנים פגיע, חשוף ורך. לבין חוץ קשוח ומגונן. דיאלוג המשקף את זירת המאבקים שבין האדם לסביבתו, ואת ההתגוששות המתמדת שבה מתעצבים יחסיו עם עצמו, עם אנשים אחרים, ועם העולם הסובב אותו.

אוצרת: דניאלה טלמור